

Sygnatura akt XII C 212/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 12 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Prusinowska

Protokolant: p.o. stażysty Justyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej z siedzibą w L. /KRS: (...)

przeciwko P. Z. /PESEL: (...)/

o zapłatę

1. Uchyła w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym dnia 14 października 2015r. przez Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny, w sprawie XII Nc 256/15,
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 791.692,00 zł (siedemset dziewięćdziesiąt jeden tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt dwa złote i 0/100) wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia 18 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powoda.

/-/ SSO Maria Prusinowska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 lipca 2015 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej z siedzibą w L. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwany P. Z. jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty w wysokości 624.000 zł oraz kwoty 40.000 euro wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu. W przypadku wniesienia przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 791.692 zł wraz z ustawowymi odsetkami, od dnia 18 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany był w okresie od 2008 r. do 2015 r. prezesem zarządu powodowej spółki. W okresie od maja 2011 r. do czerwca 2014 r. zawarł on z powodem szereg umów pożyczek, szczegółowo wskazanych w treści pozwu. Treść wszystkich porozumień była taka sama – różniły się one jedynie kwotą pożyczki i terminem zwrotu. Zgodnie z § 2 ust. 1 każdej z przywołanych umów, pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczki wraz z odsetkami umownymi w wysokości 6% rocznie w nieprzekraczalnym terminie 3 miesięcy od daty doręczenia mu wezwania do jej zwrotu. Z tego względu powód wezwał pozwanego w dniu 21 października 2014 r. do zwrotu pożyczek.

Powód wskazał, że wszystkie zawarte między stronami umowy pożyczek są nieważne, jako zawarte między pozwanym, a powodem w czasie, kiedy pozwany był prezesem zarządu powoda, a więc w sposób sprzeczny z art. 210 § 1 k.s.h., zgodnie z którym to przepisem w umowie między spółką, a członkiem zarządu oraz w sporze z nim spółkę reprezentuje rada nadzorcza lub pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników. Zgodnie z kolei z art. 58 § 1 k.c. w

zw. z art. 2 k.s.h., sankcją za naruszenie art. 210 § 1 k.s.h. jest bezwzględna nieważność czynności prawnej. Wobec tego powód domaga się zwrotu kwot przekazanych pożyczek, jako wydanych w ramach nieważnej czynności prawnej i stanowiących z tego powodu świadczenie nienależne pozwanemu, na podstawie art. 405 w zw. z art. 410 k.c. Powód wezwał pozwanego w dniu 11 czerwca 2015 r. do zapłaty kwot 624.000 zł oraz 40.000 euro, jako podstawę prawną żądania wskazując art. 410 § 2 k.c. tj. zwrot nienależnych świadczeń. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uczynił zadość powyższemu wezwaniu.

Nakazem zapłaty z dnia 14 października 2015 r. wydanym w postępowaniu nakazowym, Sąd Okręgowy uwzględnił w całości żądanie pozwu.

W ustawowym terminie pozwany wniósł zarzuty od ww. nakazu zapłaty, domagając się uchylenia nakazu zapłaty w całości i oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że przekazane pozwanemu przez powoda kwoty w istocie nie stanowiły pożyczki lecz wynagrodzenie pozwanego za zajmowane przez niego stanowisko prezesa zarządu w powodowej spółce, zgodnie z ustaleniami stron w tym przedmiocie. Pozwany wskazał, że zgodnie z poczynionymi przez strony ustaleniami, wstępujący do powodowej spółki (...) miał zainwestować w spółkę i następnie zaangażować powoda w projekt zakładający wdrożenie opatentowanej technologii produkcji nanomedzi w związku z czym udzielił promesy pożyczki na realizację projektu. Z uwagi na wspomniany zamiar zainwestowania w powodową spółkę, żądaniem S. R., od którego uzależniono możliwość wspomnianej inwestycji miało być właśnie wypłacanie członkom zarządu wynagrodzenia w formie pożyczek, które miały być później skompensowane w ten sposób, że po realizacji ww. projektu i zwiększeniu z tego tytułu zysków Powoda, wynagrodzenie dla członków zarządu, w tym pozwanemu, miało być wypłacane wraz z prowizją, w celu umożliwienia tak zwrotu udzielonych pożyczek jak również uzyskania z tytułu pełnionej funkcji stosownego wynagrodzenia. Zdaniem pozwanego, o charakterze wynagrodzenia zawieranych umów pożyczek świadczy także cykliczność ich zawierania – co miesiąc. Pozwany wskazał, że wskazywany przez powoda, inny od ustalonego między stronami charakter przekazywanych kwot jest związany z konfliktem zaistniałym pomiędzy stronami, co zakończyło się ostatecznie rezygnacją z pełnienia funkcji prezesa zarządu powoda przez pozwanego. Świadczy o tym, zbieżność da między oświadczeniem o rezygnacji z pełnienia powyższej funkcji przez pozwanego, a pierwszym wezwaniem do zapłaty skierowanym przez powoda do pozwanego. Nadto, pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda oraz zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez powoda.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pozwany był w okresie od 2008 r. do 2015 r. prezesem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L..

Bezsporne, dowód: odpis KRS spółki (...) - tech sp. z o.o. w L. (k.99-101)

W okresie od maja 2011 r. do czerwca 2014 r. pozwany zawarł z powodem umowy pożyczek, na mocy których powód przekazał na rzecz pozwanego łącznie kwoty 634.000 zł i 40.000 euro, co stanowi równowartość 791.692 zł. Zgodnie z § 2 ust. 1 każdej z umów, pozwany zobowiązał się do zwrotu udzielonych pożyczek wraz z odsetkami umownymi w wysokości 6 % rocznie w nieprzekraczalnym terminie 3 miesięcy od daty doręczenia pozwanemu wezwania do zwrotu.

Dowód: poświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie umów pożyczek z dat: 9.05.2011 r., 01.07.2011 r., 31.08.2011 r., 29.09.2011 r., 24.10.2011 r., 23.11.2011 r., 22.12.2011 r., 30.01.2012 r., 05.03.2012 r., 02.04.2012 r., 24.05.2012 r., 22.06.2012 r., 24.07.2012 r., 24.08.2012 r., 25.09.2012 r., 22.10.2012 r., 21.11.2012 r., 20.12.2012 r., 24.01.2013 r., 25.02.2013 r., 25.03.2013 r., 14.03.2013 r., 29.04.2013 r., 24.05.2013 r., 21.06.2013 r., 25.07.2013 r., 21.08.2013 r., 26.09.2013 r., 29.10.2013 r., 19.11.2013 r., 23.12.2013 r., 27.02.2014 r., 17.04.2014 r., 25.04.2014 r., 02.06.2014 r. wraz z potwierdzeniami przelewów wynikających z nich kwot (k.11-84)

Pismem z dnia 21 października 2014 r., doręczonym pozwanemu w dniu 17 listopada 2014 r., powód wezwał pozwanego do zwrotu ww. pożyczek.

Bezsporne, dowód: poświadczony za zgodność z oryginałem wezwanie do zwrotu pożyczek i zapłaty odsetek z dnia 21.10.2014 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k.85-88)

Pismem z dnia 11 czerwca 2015 r., powód ponownie wezwał pozwanego do zwrotu ww. kwot, tym razem jako podstawę prawną żądania wskazując świadczenie nienależne.

Bezsporne: poświadczony za zgodność z oryginałem wezwanie z dnia 11.06.2015 r. wraz z załącznikiem i potwierdzeniem nadania (k.89-98)

Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie spełnił ww. żądań i nie dokonał zapłaty na rzecz powoda żadnej z ww. kwot.

Bezsporne.

Pismem z dnia 2 czerwca 2015 r. pozwany zgłosił wobec powoda jako upadłego roszczenie o zapłatę w łącznej wysokości 1.916.667 zł wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu wynagrodzenia za pełnienie funkcji prezesa zarządu powodowej spółki, przyznanego uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 30 marca 2010 r. wskazując jednocześnie, że wynagrodzenie to nie zostało uiszczony.

Dowód: poświadczona notarialnie ze zgodność z oryginałem kserokopia pisma pozwanego z dnia 2.06.2015 r. (k.129-130) wraz z dowodem nadania (k. 131-132), korespondencja (k.133-142)

Pomiędzy pozwanym a powodem toczyła się korespondencja w której pozwany domagał się od powoda zapłaty ww. kwoty wynagrodzenia.

Dowód: korespondencja (k.143-150)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz zeznania pozwanego.

Sąd dał wiarę przedłożonym dokumentom i uwierzytelnionym odpisom dokumentów albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła zastrzeżeń Sądu, a także w toku procesu nie została zakwestionowana przez strony. Jeśli chodzi o kserokopie dokumentów to żadna ze stron nie kwestionowała, że odzwierciedlają one treść oryginałów.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda (k. 410) z powodu jego niestawiennictwa na termin rozprawy oraz uznając, że wobec szeroko zaprezentowanego stanowiska w pismach procesowych i dostatecznego wyjaśnienia okoliczności faktycznych za pomocą pozostałych dowodów, przesłuchanie powoda jest zbędne i nie wniesie nic nowego do sprawy, zmierzać będzie natomiast wyłącznie do zbędnego przedłużenia postępowania.

Zeznania pozwanego Sąd uznał za przydatne i wiarygodne jedynie w zakresie w jakim były zgodne z pozostałym ustalonym za wiarygodny materiałem dowodowym. W pozostałym zakresie Sąd nie dał zeznaniom pozwanego wiary, w szczególności w zakresie w jakim pozwany twierdził, że kwoty przekazane pozwanemu w ramach umów pożyczek przez powoda stanowiły jego wynagrodzenie za pracę. Okoliczność ta stoi bowiem w rażącej sprzeczności z dokumentami złożonymi w sprawie oraz twierdzeniami pozwanego złożonymi w sprawie upadłościowej dotyczącej powodowej spółki toczącej się przed Sądem Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie pod sygn. akt X GUp 174/15 w których twierdził, że wynagrodzenie nie zostało mu przyznane w żadnej części.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadków D. H., W. S., K. K. i J. S. gdyż okoliczności na które świadkowie ci zostali powołani okazały się być bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Okoliczność wzięcia świadków udziału w Zgromadzeniu Wspólników powodowej spółki w dniu 30 marca 2010 r. powód przyznał (k.283v) a więc została uznana za udowodnioną zgodnie z twierdzeniem wnioskującego, natomiast okoliczność podjęcia uchwały ustalającej zasady wynagradzania członków zarządu nie była istotna bowiem nie dowodzi w żaden sposób odmiennego od pożyczkowego charakteru przedmiotowego świadczenia powoda. Również okoliczności faktycznego wyłączenia pozwanego od zarządzania spółką jak i uniemożliwienie realizacji projektu (...) 04.06.00-02-006/12 „Wdrożenie opatentowanej technologii produkcji nanomiedzi umożliwiającej masowe innowacyjne zastosowania przemysłowe” przez S. R. i M. G.

nie mogła wpłynąć na odmienny charakter przekazanych pozwanemu przez powoda kwot w ramach zawartych umów pożyczek, a więc pozostawały bez znaczenia w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione.

W niniejszym postępowaniu powód, domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty w wysokości 791.692,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia 18 lutego 2015 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu świadczenia nienależnego udzielonego pozwanemu przez powoda na podstawie zawartych pomiędzy stronami nieważnych umów pożyczek.

Podstawą żądania powoda był przepis art. 410 § 2 k.c., zgodnie z którym świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Zgodnie z art. 409 k.c. obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Świadczenie nienależne jest w ujęciu Kodeksu cywilnego jednym z wypadków bezpodstawnego wzbogacenia.

W sprawie bezspornym jest, że przedmiotowe umowy pożyczek zawarte pomiędzy powodem a pozwanym, na podstawie których doszło do przekazania pozwanemu kwot objętych sporem w niniejszym postępowaniu, są nieważne na podstawie art. 58 § 1 k.c., jako zawarte wbrew dyspozycji bezwzględnie obowiązującego art. 210 § 1 k.s.h. przez pozwanego będącego członkiem zarządu i spółkę w sytuacji w której spółka nie była reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego przez radę nadzorczą, czy też zgromadzenie wspólników. W konsekwencji powodowi służy roszczenie o zwrot wpłaconych pozwanemu kwot na podstawie art. 410 § 1 k.c., ponieważ zachodzi wypadek kondycji wynikającej z nieważności czynności prawnej zobowiązującej powoda do świadczenia. Roszczenie to nie wygasło na podstawie art. 409 k.c. albowiem pozwany otrzymując pożyczki niewątpliwie powinien liczyć się z obowiązkiem ich zwrotu. Z uwagi na charakter sankcji dotyczącej przedmiotowe umowy pożyczek, jaką jest bezwzględna nieważność stanowiąca wynik sprzeczności z prawem (art. 58 § 1 k.c.), w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie również hipoteza art. 411 pkt 1 k.c. zgodnie z którą w sytuacji w której podstawą świadczenia jest nieważna czynność prawna, nie zachodzi podstawa do wyłączenia prawa domagania się jego zwrotu.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną wskazać w pierwszej kolejności należy, że pozwany nie wykazał aby kwoty przekazane w ramach przedmiotowych, nieważnych umów pożyczek stanowiły w istocie jego wynagrodzenie za sprawowaną funkcję prezesa zarządu w powodowej spółce.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą, w swojej treści powinna określać strony umowy ze wskazaniem ich roli oraz przedmiot pożyczki. Przedmiotowo istotnymi elementami umowy pożyczki są: przeniesienie na własność strony umowy określonej ilości pieniędzy oraz obowiązek ich zwrotu. Należy podkreślić, iż sama tylko nazwa umowy określona przez strony nie przesądza jeszcze o jej charakterze. Biorąc pod uwagę powyższe, sporne umowy pożyczek w zakresie essentialia negotii spełniają wszystkie nałożone przez ustawodawcę wymagania, wskazuje bowiem, zarówno strony umowy, określa ich rolę, przedmiot pożyczek, jak również zastrzega obowiązek ich zwrotu. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika nadto jednoznacznie, iż podpisaniu przedmiotowych umów towarzyszyło przekazanie pozwanemu wskazanych w dokumentach umów kwot – co w sposób dostateczny potwierdzają załączone potwierdzenia przelewów. Nie sposób zatem uznać aby umowy stanowiły wyraz innej nie wyrażonej w nich czynności, w szczególności aby stanowiły podstawę domagania się przez pozwanego zapłaty od powoda wynagrodzenia.

Po wtóre, wskazać należy na niekonsekwencję stanowiska pozwanego bowiem, jak trafnie zauważyła strona powodowa, sam pozwany twierdząc, że pieniądze otrzymane tytułem pożyczki po prostu mu się należały jako

wynagrodzenie, zgłosił jednocześnie to samo roszczenie do masy upadłości, w zgłoszeniu wskazując, że nie otrzymał w ogóle wynagrodzenia za pełnienie funkcji członka zarządu. Twierdzenia pozwanego stoją ze sobą zatem w oczywistej sprzeczności bo z jednej strony na potrzeby niniejszego postępowania twierdzi on, że kwoty pożyczek zostały mu przekazane i stanowiły należne mu wynagrodzenie podczas gdy w innym postępowaniu twierdzi, że w ogóle nie otrzymał wynagrodzenia. Twierdzenia te nie są wiarygodne co uzasadnia brak możliwości uznania ich za wykazane.

Co więcej, należy wskazać iż jak sam pozwany przyznał na rozprawie dnia 25 stycznia 2017 r. (k. 410v) od przekazanych kwot nie zostały uiszczone składki na ubezpieczenie społeczne co dodatkowo przemawia za przyjęciem iż kwoty te nie miały w istocie charakteru wynagrodzenia za pracę.

W ocenie Sądu dla przyjęcia za wynagrodzeniowy charakter przekazanych kwot nie jest wystarczająca okoliczność, że były one przekazywane regularnie co miesiąc w 35 ratach. Sama ta okoliczność jest niewystarczająca dla uznania, iż w rzeczywistości mamy do czynienia z wynagrodzeniem a nie z pożyczką.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Roszczenia tego nie sposób uznać za związane z prowadzoną działalnością gospodarczą powoda, i w związku z tym za ulegające przedawnieniu w okresie 3-letnim. Należy zwrócić uwagę na trafność przytoczonego poglądu iż dla zakwalifikowania roszczenia jako związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej przez uprawnionego bez znaczenia jest to, czy dany rodzaj działalności przewidziany jest w statucie lub w innym akcie założycielskim uprawnionego i wykazany we właściwym rejestrze (P. Machnikowski [w:] E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Legalis). Powyższe odnosi się także do określenia działalności w Polskiej Klasyfikacji Działalności. Z faktu umieszczenia w KRS jako jednego z przedmiotów działalności powoda udzielania pożyczek nie wynika automatycznie wniosek, że powód prowadzi w tym zakresie działalność gospodarczą. Świadczyć bowiem mogą o tym jedynie faktycznie wykonywane czynności a te nie przemawiają za tym aby powód prowadził działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek. Twierdzenie takie nie zostało przez pozwanego wykazane. Nie stanowi o tym w szczególności okoliczność iż pozwanemu pożyczki udzielane były regularnie w co miesięcznych odstępach, w znacznej liczbie 35.. Nie można także uznać aby udzielanie pożyczek pozostawało w normalnym, funkcjonalnym związku z prowadzoną przez powoda działalnością. Udzielenie pożyczek pozwanemu miało charakter okazjonalny i nie stanowiło przedmiotu głównej działalności powoda i nie były na tyle powtarzalne aby można je było uznać za działalność gospodarczą. W szczególności nie zostało wykazane aby powód udzielał pożyczek osobom trzecim spoza grona swoich pracowników. Z tych przyczyn do roszczeń powoda w niniejszej sprawie zastosowanie znajdował ogólny 10-letni termin przedawnienia i w związku z tym nie można przyjąć aby dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu w jakimkolwiek zakresie.

W sprawie nie wystąpiły również podstawy do przyjęcia oceny, że doszło do nadużycia prawa podmiotowego przez powoda. Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Pozwany zarzucił, że powód nadużywa swojego prawa podmiotowego dlatego, że panowie S. R. i M. G., działający w imieniu powoda, umówili się z pozwanym, że powód nie będzie żądał zwrotu udzielonej pożyczki, a fakt, że powód dochodzi obecnie nienależnego świadczenia, wynika wyłącznie z konfliktu, w jakim obecnie znajdują się wspólnicy powoda.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do uwzględnienia tego zarzutu. Pozwany nie wskazał, jaką konkretną zasadę współzycia społecznego ani jakie społeczno – gospodarcze przeznaczenie prawa powoda zostało naruszone, zaś same lakoniczne twierdzenia w tym zakresie nie mogą być wystarczającą podstawą do oddalenia powództwa. Sformułowanego zarzutu nie można uznać za uzasadniony w kategorii naruszenia jakichkolwiek zasad społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa ani zasad współzycia społecznego.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 476 k.c. w zw. z art. 481 k.c. Wedle art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności

nie ponosi. Zgodnie natomiast z art. 476 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Sąd przyjął jako datę początkową biegu odsetek upływ 3 miesięcy od doręczeniu pozwanemu wezwania do zwrotu pożyczek skierowanego do niego przez powoda, co nastąpiło dnia 17 listopada 2014 r. Termin 3 miesięczny do spełnienia żądania upłynął zatem bezskutecznie 17 lutego 2015 r. Roszczenie stało się zatem wymagalne dnia 18 lutego 2015 r. i od tej daty należało zasądzić odsetki.

Mając jednakże na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto, w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń. W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku. Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych. Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek począwszy od wskazanych powyżej dat do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 496 k.p.c. orzeczono jak w punktach 1 i 2 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.). Na koszty postępowania należne powodowi od pozwanego złożyły się koszty zastępstwa procesowego powoda w wysokości 14.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (punkt 3 wyroku).

SSO Maria Prusinowska

Zarządzenie/proszę:

1. Odnotować sporządzenie uzasadnienia,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. Za 14 dni lub z korespondencją.

P., dnia 30 października 2017 r.

SSO Maria Prusinowska